

Medbejlerne.

Lyftspil i 5 Handlinger af Richard Brinsley Sheridan.

Personer.

Sir Anthony Absolute.
Capitain Absolute, hans Søn.
Julie, Sir Anthony's Møndling.
Gaulkland, hendes Forlovede.
Acres.
Sir Lucius O'Trigger.
Sag, Capitainens Tjener.

David, Acres Tjener.
En Kuds.
Fru Malaprop.
Lydia Languish.
Louise, hendes Tjenestefige.
Tjenestefolk.

Handlingen foregaaer i Bath i Løbet af 5 Timer.

Første Handling.

Første Optrin.

En Gade i Bath.

Kudsen gaaer over Elvepladsen. Sag kommer ind og seer efter ham.

Sag. Hvad? det er jo Thomas! ja vist er det ham. (raaber) Hør! Thomas!

Kudsen. Hillemand! der have vi jo Hr. Sag. (trækker ham haanden).

Sag. Undskyld, at jeg beholder Håndten paa. — Det glæder mig diavleblødt at see Dig igjen, gamle Dreng; Du seer jo sund og frisk ud; men hvem Pøtter havde tænkt at træffe Dig i Bath?

Kudsen. Jo, seer De, baade Herren og Kroen Julie og Harry og Madam Kate og Postillonene — vi ere alle arriverede.

Sag. Seer man det!

Kudsen. Ja, seer De, for Herren mærkede, at Pødagraen var i Anmarche, og saa syntes han, det var bedst at rejse fra'en, inden den kom — og, hy! saa maatte vi affæd inden en Time.

Sag. Ej ej! ivrig i Alting! ja det ligner Sir Anthony Absolute.

Kudsen. Men siig mig engang, Hr. Sag, hvorledes har den unge Herre det? Gudsød! Sir Anthony vil gjøre store Pine, naar han seer Capitainen her.

Sag. Jeg tjener ikke langer Capitain Absolute.

Kudsen. Birkelig?

Sag. Jeg er fortiden hos Jændrit Beverley.

Kudsen. Da har De neppe gjort en Forandring til det Bedre, Hr. Sag.

Sag. Jeg har ingen Forandring gjort. Kudsen. Ikke? sagde De ikke, at De havde forladt den unge Herre?

Sag. Nej, jeg gjorde ikke, — — Naa, min brave Thomas, jeg vil ikke narre Dig langer — fort og godt: Capitain Absolute og Jændrit Beverley ere en og den samme Person.

Kudsen. Ahah! der stikker da bestemt Noget under! lad mig høre, hvad det er, Hr. Sag — jeg har jo aldrig skjult Noget for Dem.

Sag. Kan Du tie?

Kudsen. Som en Droschehest.

Sag. Nu da, Thomas: Grunden til det Hele er Kjærlighed, som — det kan Du læse Dig til paa Prent — fra Arilds Tid har drevet Kastelavnsløjer.

Kudsen. Ej ej! jeg tænkte nok, der var en Dame med i Spillet. — Men, siig mig, hvorfor udgiver han sig kun for Jændrit? havde han endda gjort sig til General, saa . . .

Sag. Ja deri stikker Hemmeligheden. Du maa vide, at min Herre er forelsket i en Dame med en ganske aparte Smag; hun synes bedre om ham som Jændrit med en lille Gage, end hun vilde gjøre, naar hun vidste, at han er Søn og Arving af Sir Anthony Absolute, Baronet med 3000 £ om Aaret.

Kudsen. Det var da en løjerlig Smag! — Har hun da Grunker, Hr. Sag? er hun rig?

Sag. Om hun er rig? hun har Actier i den halve Verden! Gudsød! hun kunde betale Statsgajlden ligesaa let, som jeg min Badstefone! hun har en Skjodehund, der æder af Guld! hun føder sin Papagøje med ægte Perler, og hun bruger Obligationer til Vindfler!

Rudsen. Det var som Janden! saa har hun det da i tusindvis, kan jeg troe! — Men gaae hun og Capitainen godt i Spænd sammen?

Sag. De ere forliebte som Turtelduer.

Rudsen. Maa man spørge om hvad hun berder?

Sag. Lydia Languish. — Det Børste er, at der er en gammel sejs Tante idese; men hun har da forresten ikke seet Capitainen, for vi bleve først bekendte med Frokenen ved et Besøg i Gloucestershire.

Rudsen. Seer man det! — ja, saa gid de vare vel spændte i Egteskabets Selctoi! — Men, siig mig, Hr. Sag, hvad er egentlig Bath for en By? jeg har hørt en heel Deel om den; her er nok altid Lyshighed paafærde, hvad?

Sag. Ja saamænd, Thomas, ja saamænd! det er en rigtig Driverby: om Morgenens gaae vi i Brøndsalen — skjøndt hverken Capitainen eller jeg drikker Vand —; efter Frokost slentre vi om paa Paradepladsen eller spille et Parti Billard; om Aftenen faae vi os en Svingom — men Janden skaer i det: jeg er kjed af det Væsen; denue Regelmæssighed sløver mig; ingen Musik og intet Kortspil efter Kl. 11! — Hr. Faulstlands Kammertjener og jeg, vi muntre os dog ireglen lidt længer paa vor egen Gæle; jeg skal med Kornejsele indføre Dig i vort Selskab, han vil vist gefalle Dig.

Rudsen. Ih, jeg kjender jo godt Hr. Du-Peigne; hans Herre skal jo giftes med Froken Julie.

Sag. Det er sgu ogsaa sandt. — Men, Thomas, Du maa fixes en Smule op; hører Du: der er nu denne Paryk; hvad Djævelen skal den til? Du vil ikke see en eneste Louddonner-Rudst med saadan en.

Rudsen. Saameget desto værre — nei, da jeg hørte, at Dommerne og de Lærde begyndte at gaae med deres eget Haar, saa tænkte jeg nok, hvad der vilde følge paa: var Moden først trængt indenfor Stranden, vilde den snart naae op paa Buxken; — men det duer sgu ikke, det kan De troe, Hr. Sag, og mig faaer man ikke til at aflægge min Paryk, lad saa Dommerne og de Lærde gjøre, hvad de ville.

Sag. Jaja, vi kunne jo være lige gode Benner for det.

Rudsen. Ja, Gud velsigne Dem, hver Stand vil nu have det paa sin Maade, — om det saa er i min Hjemstavn, saa lader Fogden nu sine røde Haar gloe, mens Dick Smed bander paa, at han aldrig vil aflægge sin Paryk, om saa hele det lærde Cleresie skulde faae ifinde at vise sig med deres eget Haar.

Sag. Virkelig! det er sgu godt sagt af ham! — Men see, Thomas, hvem kommer der?

Rudsen. Hillebød! det er jo Capitainen. Er det Kæresten, der er med ham.

Sag. Hvor vil Du hen? det er Louise, hendes Kammerpige. De boe i Huset derhenne; — men jeg maa efter ham for at fortælle ham min Nybet.

Rudsen. Seer De! han giver hende Penge! — Naa, Hr. Sag...

Sag. Karvel, Thomas. Vi have Møde iaften Klokken 8 i den gyldne Sol; der skulle vi have et lille Piffestik.

(De gaae).

Andet Optrin.

Et Paafølgningsbrev hos Fru Malaprop.

Lydia sidder paa en Sofa med en Bog i Haanden.
Louise.

Louise. Jeg har saamænd løbet hele Byen rundt efter den, Froken; der er vist ikke i Bath et eneste Lejebibliotek, hvori jeg ikke har været.

Lydia. Kunde Du da ikke faae »Trofasts Belønning«?

Louise. Nej, mænd om jeg kunde.

Lydia. Eller »det ulykkelige Egteskab«?

Louise. Nej, jeg kunde ikke.

Lydia. Sæller ikke »Et Hjertes Bildsa-
reller«?

Louise. Nej, det var rigtig uheldigt; Hr. Bull sagde, at Froken Sidney Saunter havde ladet den hente et Dieblit isorvejen.

Lydia. Al! det var Skæb! — Spurgte Du efter »Den ømme Fortvivlelse«?

Louise. Eller »En sværmende Piges Jø-
teller«? jo, Froken, jeg spurgte allevegne efter den. Jeg kunde have faaet den hos Wilson; men Lady Slatern Lounger, der just havde sendt den tilbage, havde saaledes til-
svinet den og fyldt den med Velsører, at man ikke kunde være kjendt at læse i den.

Lydia. Al ja! jeg kan altid see, naar Lady Slatern har haft en Bog for jeg; hun kan ikke læse en Linie uden at pege sig frem med Fingrene, og hun lader bestemt sine Regle vore for at kunne sætte Mærke i Margen. — Men hvad har Du da bragt mig, min Pige?

Louise. O, see her Froken! (rammer Bogen ud af Lommen) Her er »Den gordiske Kunde« og her er »Peregrine Pickle«; her er »Et folsomt Hjertes Taarer«, og her »Humprey Klinker«; her er »En Dams af Stands Memoirer, skrevne af hende selv«, og her er anden Deel af »Den sentimentale Rejse«.

Lydia. Al! Hvad er det for Bøger derhenne ved Spejlet?

Louise. Det er ikke Andet end »Menneskets Pligter«; den er saa dejlig stor, og jeg bruger den til at presse deres Blonder med.

Lydia. Godt. Giv mig min Salvolatile.
Louise. Er det den i det blaae Bind,
Fresken?

Lydia. Min Lugtestafte, Din Tasse!

Louise. Ah, den! var saa god.

Lydia. Tys, der kommer Nogen! Skynd
Dig at see, hvem det er.

(Louise gaar).

Jeg synes, jeg hørte Cousine Julies Stemme.

(Louise kommer tilbage).

Louise. Gud, Fresken! det er Fresken
Melville.

Lydia. Er det muligt!

(Louise gaar).

3die Optrin.

De Forrige. Julie.

Lydia. Min kjære Julie, hvor det glæder
mig... (De omfavne hinanden) hvor det var
en uventet Fornøjelse...!

Julie. Desho større haaber jeg, den er.
— Men hvad er der i vejen? Du lod Dig
først nægte hjemme.

Lydia. O, Julie, jeg har saa Meget at
fortælle Dig! — Men siig mig først, hvor-
for Du er kommen til Bath. Er Sir
Anthony her?

Julie. Ja, vi ankom for en Time siden,
og, saasnart han har gjort sit Toilette, kom-
mer han vist herhen for at gjøre Fru Mala-
prop sin Opvartning.

Lydia. Saa vil jeg, inden vi blive for-
styrrede, betro Dig nogle af mine Gjenvor-
digheder; jeg veed, jeg kan gjøre Regning
paa Dit Hjertes Deeltagelse, om end den
kolde Fornuft maa fordomme mig. — Af
mine Breve kjender Du min Forbindelse med
Beverley; — men han er tabt for mig, Ju-
lie! Tante har opsnappet et af hans Breve
og saaledes opdaget det Hele. Hun har
holdt mig indespærret lige siden — og
dog er hun selv — ja Du vil neppe troe
det — hun er formelig bleven forelsket i en
lang irsk Baron, som hun traf sammen med
ved en Fæst hos Lady Macshuffle.

Julie. Du spøger, Lydia.

Lydia. Jeg giver Dig mit Ord derpaa.
Hun fører virkelig en Slags Correspondance
med ham, rigtignok forelselig under et finge-
ret Navn, men Delia eller Celia er det, det
er vist.

Julie. Men saa er hun vel bleven mere
eftergivende mod Dig?

Lydia. Ivertimod, hun er bleven mere
mistænkelig. — Men det er ikke min eneste
Sorg; den afskyelige Mærs ventes hertil idag,
saa Du indseer, at jeg vil blive piint og
plaget!

Julie. Kjære Lydia, haab det Bedste.
Sir Anthony skal nok anvende sin Indflydelse
hos Fru Malaprop.

Lydia. Men Du har endnu ikke hørt det

Bedste. Der var ubeligvis opstaaet en
lille Uenighed mellem Beverley og mig, lige
før min Tante opdagede vor Forbindelse, og
da jeg ikke bar seet ham siden, ere vi ikke
blevne forsonede.

Julie. Hvormed havde han da forsynet
sig?

Lydia. Med sit Intet. Saa længe vi
have kjendt hinanden, havde vi ikke en eneste
Gang været uenige, og jeg begyndte at
rygte, at han aldrig skulde give mig en An-
ledning dertil. Derfor skrev jeg itorsdags
et Brev til mig selv for at underrette mig
selv om, at Beverley i denne Tid gjorde
Cour til en anden ung Dame. Jeg under-
tegnede det »Deres ubekjendte Ven«, viste
det til Beverley, bebrejdede ham hans Tro-
løshed, lod som jeg var yderst forbitret og
svor højtideligt, aldrig at ville see ham
mere.

Julie. Og dermed slites I? og Du har
ikke seet ham siden?

Lydia. Dagen efter opdagede Tante det
Hele — og jeg, som kun havde til Pensigt
at plage ham en tre, fire Dage, har nu tabt
ham for bestandig.

Julie. Er han saa trofast, som Du har
beskrevet mig ham, saa opgiver han Dig ikke
saa let; dog betænk, Lydia, hvad Du selv
har sagt mig; han er kun Fændrik, og Du
har 30000 £!

Lydia. Du veed jo, at jeg mister Stør-
stedelen af min Formue, dersom jeg, mens
jeg endnu er umyndig, gifter mig uden Tan-
tes Tilladelse; og dog er det just det, jeg
har besluttet at gjøre, lige siden jeg hørte,
hvilken Straf det vilde have tilfølgelse. Det
vilde desuden ikke være mig muligt, at elske
en Mand, der paa Grund heraf kunde ønske
en eneste Dags Opsættelse.

Julie. Hvad er nu det for et Indfald?
det er en af Dine sædvanlige Grillen!

Lydia. Og det besvolder Du mig for!
jeg troede, at Faulkland havde vænnet Dig...

Julie. Ikke til sine Bejl.

Lydia. Men, à-propos — Du har dog
vel ladet ham vide...?

Julie. Nej, jeg har ikke, han har ingen
Anseie om, at jeg er her i Bath. Sir An-
thony fattede sin Beslutning saa hurtigt, at
jeg ikke kunde faae Tid til at give ham Un-
derretning.

Lydia. Sir Anthony — ja, det er sandt,
Du staaer jo under hans Beskyttelse; men
igrunden er Du dog Din egen Herre, Julie,
og jeg begriber derfor ikke, at Du et heelt
Aar har villet være en BOLD for den utak-
nemmelige Faulklands Luner og Skinsyge.
Han opsætter bestandig at blive Din Mand
og tillader sig dog, at være ligesaa fordrings-
fuld, som om han allerede var det.

Julie. Du gjør ham Uret, Lydia; det
er kun min Faders Død og nogle paaføl-
gende Forviklinger, som have forsinket, hvad

jeg veed at være min Faaftlands mest brændende Ønske. Han er for ædelmodig til at være lefsindig i en saadan Sag. Og med Hensyn til hans Karakter gjør Du ham ogsaa Uret; tro mig, han er for stolt, for ædel til at være sfinfyg. Han er undertiden lidt gnaven og trættehjar — men han lægger jo heller ikke Skjul derpaa; han er undertiden forsømmelig, hvor en Elsker ikke plejer at være det — men det er fordi hans Hjertes Følelser ere saa brændende og oprigtige, at de forsmaae den nymdens Kjerligheders Coquetteri. Hans Kjerlighed er endnu i sin fulde Friskhed, den udfylder hele hans Sjæl, og sjønt han er for stolt til ikke at fordrø en fuldkommen Gjengjældelse, saa er han dog tillige for besæden til at troe sig berettiget til den. Han troer sig ikke værdig til at blive elsket saa høit som han ønsker det, og frygter derfor, at han ikke bliver elsket nok. — Jeg tilstaaer, at dette hans Sind har voldet mig mange sørgelige Timer; men jeg har lært at betragte mig selv som hans Skyldner for de Uufuldkommenheder, som ere begrundede i hans varme Kjerlighed.

Lydia. Jeg kan ikke bebrejde Dig, at Du forsværer ham; men siig mig oprigtigt, Julie — hvis han ikke havde reddet dit Liv, troer Du da, Du vilde have været ham lige-saa hengiven som Du nu er det? tro mig: det Bindstød, som bragte Eders Baad til at kænre, var Medbor for Din Kjerlighed.

Julie. Taknemligheden kan vel have styrket min Kjerlighed til ham, men jeg elskede ham, før han frelsede mit Liv; og, selv om jeg ikke havde gjort det, vilde da ikke en saadan Forbindtighed være tilstrækkelig...

Lydia. Forbindtlighed! det er jo kun, hvad enhver Vandbund vilde gjøre! det kunde da aldrig falde mig ind, at afsænke mit Hjerte til en Mand, fordi han kunde frømme.

Julie. Jy, Lydia, Du er altfor skaanseløs...

Lydia. Det er jo ogsaa kun Spøg. — Men tys! der kommer Nogen.

(Louise kommer løbende).

Louise. Frøken! Sir Anthony Absolut er kommen hjem med Deres Tante.

Lydia. Jeg kan ikke troe, at de komme herop — men pas dog paa, Louise.

(Louise gaaer).

Julie. Nu er det bedst, jeg gaaer. Sir Anthony veed ikke, at jeg er her, men træffes vi, vil han opholde mig for at vise mig Byen. En anden Gang skal jeg gjøre Fru Malaprop min Dypartning, og saa skal hun faae Lov til at regulere mig saa længe, hun har lyst, med sine ubvalgte Ord, som hun saa beundringsværdigt forstaaer at anvende paa urette Sted.

(Louise kommer).

Louise. Nu komme de herop, Frøken!

Lydia. Saa vil jeg ikke opholde Dig, kjære Cousine. Farvel! — Du længes vist

ogsaa efter at kunne sende Faaftland Bud. Kom — gaag gjennem min Stue ned ad den anden Trappe!

Julie. Farvel! (De omfavner hinanden. Julie gaaer).

Fjerde Optrin.

Lydia. Louise.

Lydia. Skynd Dig nu at skjule disse Bøger. Kast "Peregrine Pickle" under Toilettébordet og "Robert Ransom" ind i mit Sovestuekammer; siit "Den forelskede Prinds" under Sofaen og "Ovid" bag Pudsen — der: put "Den sølsomme Mand" i Din Kommode; saa, læg nu "Dydens Speil" frem, saa de kunne see den og lad "Foretæres Præfener" ligge opslaaet paa Bordet.

Louise. Nej, Frøken, det gaaer ikke an; Haarskæreren har revet Blade ud af den lige til Kapitlet om "Ullarelig Stoltthed".

Lydia. Det gjør Ingenting; slaa op ved "Maadeholdenhed". — Nak mig "Kvindens Moral". — Saa, lad dem nu kun komme.

(Louise gaaer).

Femte Optrin.

Lydia. Fru Malaprop og Sir Anthony komme.

Fru Malaprop. See der, Sir Anthony, der sidder hun, den gjenstridige lille Døse, som partout vil bringe Skam over sin Familie og fornødre sig selv ved at hengive sig til en Person, der ikke ejer en Hvid.

Lydia. Jeg troede, Tante, at De...

Fru Malaprop. Du troede! har Nogen spurgt Dig om, hvad Du troede? en ung Pige har ikke godt af at troe. — Vi komme for at anmode Dig om at glemme denne Bindbeutel, hører Du, at illuminere ham fuldkommen af Din Hufommelse.

Lydia. Al, Tante! vore Grindringer ere uafhængige af vor Billie: det er ikke saa let at glemme.

Fru Malaprop. Men jeg siger Dig, at det er det; Intet paa Jorden er saa let som at glemme, naar man kun for Alvor vil det. Jeg veed, at jeg har glemt Din kjære salig Onkel saa aldeles som om han aldrig havde været til, og det alene, fordi jeg troede, det var min Pligt; og jeg maa si Dig, at det slet ikke passer sig for en ung Pige at have en saa urimelig god Hufommelse.

Sir Anthony. Hvad behager! vil Frøken Lydia erindre, hvad De vil, at hun skal glemme? — Ja, det kommer der af den megen Læsning?

Lydia. Hvormed har jeg forfjælsbt, Tante, at De behandler mig saaledes?

Fru Malaprop. Forsøg nu bare ikke at edscarpere; Du veed jo, at jeg har Beviser for, hvad jeg siger. — Men svar mig: vil Du love at gjøre, hvad der bliver Dig befalet? vil Du tage den Mand, Dine Venner have bestemt for Dig?

Lydia. Jeg maa reentud sige Dem, Tante, at selv om jeg ikke allerede havde givet en Anden Fortrinet, saa vilde dog Deres Balg være min Afsty.

Fru Malaprop. Hvad har Du med Fortrin og Afsty at bestille? det passer sig ikke for en ung Pige; og Du burde vide, at begge disse Følelser tabe sig lidt efter lidt, og at det derfor altid er det Sikkeste at begynde Egetskabet med lidt Afsty. — Jeg huffer godt, at jeg, før jeg blev gift med Din kjære salig Onkel, havde ham, som om han havde været en Morian, og dog veed Du, hvad jeg blev for en Kone! o, Ingen veed, hvormange Taarer det kostede mig, da det behagede Forsynet at falde ham bort fra min Side! — Men, sæt, at vi lade Dig gjøre et andet Balg, vilde Du da love os at renoncere paa denne Beyerlejs?

Lydia. Selv om jeg kunde forstille mig nok til at love det, vilde mine Handlinger dog snart forraade mine Tanker.

Fru Malaprop. Gaa, luk Dig inde i Dit Kammer, seld ikke Andre til Besvær med Dit flette Lune!

Lydia. Jeg gaaer gjerne, Tante; thi naar jeg er alene kunne Andre idetmindste ikke gjøre mig Gjengjæld.

(gaaer).

Sjette Optrin.

Fru Malaprop. Sir Anthony.

Fru Malaprop. Sitten en spydig lille Ringest!

Sir Anthony. Det er ikke til at undres over, Frue; det er Altsammen en naturlig Følge af at lære unge Piger at læse. Om jeg saa havde et heelt Dussin Døttre, vilde jeg, saa sandt jeg lever, for lade dem lære den første Kunst end deres Alfabet.

Fru Malaprop. Ja, Sir Anthony, De er jo en fuldkommen Misantrop.

Sir Anthony. (Kaster et spejvende Blik omkring i Stuen). Paa Vejen herhen saae jeg Deres Nieces Tjenestepige komme ud fra et Lejebibliothek; hun havde en Bog i hver Haand; de vare bestede i marmorerede Omflag. Fra det Djævlit vidste jeg, hvad jeg kunde vente mig af hendes Froken.

Fru Malaprop. Det er ogsaa nogle afstylige Indretninger!

Sir Anthony. Ja, Frue, et Lejebibliothek i en By er en Plantestole for alt Slags Djævelskab; det er et eviggrønt Træ, som hele Aaret bærer giftige Frugter! — og tro,

mig, Fru Malaprop, at de, der holde saa meget af Bladene, ogsaa snart ville længes efter Frugten.

Fru Malaprop. Hy, Sir Anthony, De taler sikkert lakonisk.

Sir Anthony. Saa sig mig da lige frem, hvad De mener, en ung Pige burde vide.

Fru Malaprop. Seer De, Sir Anthony, jeg vilde paa ingen Maade have, at min Datter skulde have slugt alverdens Biisdom, thi altfor megen Lærdom klæder ikke en ung Pige; jeg vilde f. Ex. ikke, at hun skulde give sig af med Græsk, Hebraisk eller Algebra eller Eimoni eller Fluxioner eller Paradoxer eller andre saadanne inflammatoriske Videnkabsgrene; hun behøvede heller ikke at tjende Brugen af alle disse mathematiske, astronomiske, diaboliske Instrumenter — men, naar hun var 9 Aar gammel, vilde jeg sende hende til en Pensjonsanstalt, for at hun kunde lære lidt Verden og Levemaade; derefter skulde hun have et overfladisk Kjendskab til Regning, og naar hun blev ældre, vilde jeg lade hende lære lidt Geometri, for at hun kunde vide lidt Bæst med de forskellige Landes Grændser og indbyrdes Veliggenhed; men fremfor Alt skulde hun være fuldkommen Herre over Orthodorien, deels for ikke at bogstavere og udtale Ordene saa skammelig stet som unge Piger i Almindelighed gjøre, og deels for at repræsentere den sande Betydning af de Ord, hun bruger. Seer De, Sir Anthony, det er nu, hvad jeg mener, at en ung Pige burde vide, og jeg troer ikke, der er en eneste supersflittieux Artikel i det Hele.

Sir Anthony. Jaja, Fru Malaprop, jeg vil ikke argumentere Sagen længer med Dem, skjøndt jeg maa tilføje, at De er en meget maadeholden og søjelig Dame at disputere med; næsten hvert tredje Ord, de siger, taler til min Fordeel. Men for at komme tilbage til den egentlige Gjenstand for vor Samtale — De har altsaa Intet at indvende mod mit Forslag?

Fru Malaprop. Aldeles Intet, det forstikker jeg Dem. Jeg har ikke givet Hr. Acres noget bestemt Løfte, og, da Lydia saa haardnakket paastaar ikke at ville have ham, saa kan Deres Søn maaskee være heldigere.

Sir Anthony. Saa vil eg strax skrive efter Anekten. — Skjøndt jeg selv i længere Tid har tænkt paa dette Parti, veed han dog ikke et Ord derom. Han er forøjeblikket i sin Garnison.

Fru Malaprop. Jeg kjender jo rigtignok ikke Deres Søn, Sir Anthony, men jeg haaber, at han ikke vil gjøre Indvendinger.

Sir Anthony. Indvendinger! lad ham gjøre Indvendinger, om han tør! nej, Fru Malaprop, Lad veed altfor godt, at deen ringeste Muffen øjeblikkelig gjør mig rasend. Min Opdragelsesmethode er saa simpel, som

den vel kan være. Da han var yngre hed det altid; »Zad, gjør det«; knurrede han, sit han En paa Dret, og knurrede han atter derover, sendte jeg ham øjeblikkelig ud af Stuen.

Fru Malaprop. Ja, den Methode er min Tro god; der er saamand i Jørgenting saa concilierende for unge Mennesker som Strengbed. — Nu skal jeg give Fr. Acres sin Afsted og forberede Lydia paa at modtage Deres Sæns Præpositioner; men saa haaber jeg da ogsaa, at De vil beskrive hende for Capitainen som en Gjenstand, der ikke er aldeles til at laste Brag paa.

Sir Anthony. Jeg skal nok gribe Sagen snildt an. — Jeg maa nu forlade Dem, Fru Malaprop, og beder Dem kun at anvende dygtig Bvang, hvis det gøres fornødent. Følg mit Raad: dygtig under Vidsten, hvis hun aflaaer at gaar ind derpaa; under Vaas og Luffe med hende — og vilde De blot en tre, fire Dage lade Tjenestefolkene glemme at bringe hende Middagsmad, saa skulde De see, hvor utrolig søjelig hun vilde blive.

(Gaar).

Syvende Optrin.

Fru Malaprop. Senere Louise.

Fru Malaprop. I ethvert Tilfælde er det mig hjært at blive hende kvit, thi hun har paa en eller anden Maade faaet Nys om min Godhed for Sir Lucius O'Trigger. — Louise kan ikke have forraadt mig? nei, den Pige er saa stor en Gaas, at jeg snart skulde have bragt hende til Bekjendelse. (Taler) Louise! Louise! — Havde hun været mere snu, vilde jeg aldrig have betroet mig til hende.

(Louise kommer).

Louise. Kaldte Fruen?

Fru Malaprop. Ja, min Pige. Saa Du Sir Lucius, da Du var ude?

Louise. Nej, Frue, ikke et Øjeblik af ham.

Fru Malaprop. Jeg kan da stole paa, at Du ikke har omtalt...

Louise. Herre Jemini! før skulde jeg da tage Livet af mig selv!

Fru Malaprop. Jaja, lad dem ikke benytte sig af Din Enfoldighed.

Louise. Nej, Frue.

Fru Malaprop. Kom ind til mig om et Øjeblik, saa skal Du faa nok et Brev til Sir Lucius; men husk vel paa, at hvis Du nogeninde rober, hvad der bliver Dig betroet med mindre det skulde være andre Folks Hemmeligheder til mig, saa vil Du for bestandig forspide min Malveillance, og det, at Du er enfoldig, vil ikke være nogen Undskyldning for Din Sladdervornhed.

(Gaar).

Ottende Optrin.

Louise.

Louise. (forandrers sit Bæsen). Ha, ha, ha...! see saa, min kjære Enfoldighed, nu skal Du have Lov at hvile lidt. Andre Piger i min Stilling gjøre sig Umage for at synes klogt og snu, men jeg foretrakker den taabeligste Dumheds Maske, notabene naar mine skarpe Øjne uhintet kunne titte igennem den. — Lad mig engang regne efter, hvad min Enfoldighed har indbragt mig i den sidste Tid. (seer paa et Stykke Papir) »For at have hjulpet Froken Lydia med at lægge Planer til at løbe bort med en Jændrit — i rede Penge til forskjellige Tider: 12 £ 12 Shilling; i Kjoler: 5 £; Hatte, Manchetter, Kapper &c.: i det Uventelige. Fra samme Jændrit i Lebet af den sidste Maaned: 6½ Guineer«, omtrent et Hjerdingaars Løn! — »Item fra Fru Malaprop for at have forraadt de unge Folk til hende« — da jeg saae, at Sagen alligevel vilde blive opdaget — »2 Guineer og en sort Abriene. Item fra Fr. Acres for at overbringe diverse Breve« — som jeg aldrig overbragte — »2 Guineer og et Par Spænter. Item fra Sir Lucius O'Trigger: 3 Kroner, 2 Guldmedailler og en Sølvsnustobaksbaase!« — Ikke saa ilde gjort endda, min gode Enfoldighed! — Den stakkels Jænder har jeg indbildt, at jeg bragte hans Breve til Frokenen og ikke til hendes Tante, thi jeg har godt mærket, at han er ligesaa stolt, som han er fattig — og Formuen trykker ham bestemt ikke! —

(Gaar).

Anden Handling.

Første Optrin.

Et Bærelse hos Capitain Absolute.

Capitain Absolute. Sag.

Sag. Ja, Herre, mens jeg var derhenne, kom Sir Anthony. Jeg sagde ham, at jeg var bleven sendt for at spørge til hans Besindende og for at faa et vide, om det var ham bekvemt at modtage Dem.

Absolute. Og hvad sagde han, da han hørte, at jeg var i Bath?

Sag. Han blev saa forbavset, som jeg aldrig har seet ham før; han tumlede flere Skridt tilbage, udsædte en heel Snædes Eder, og spurgte hvad Dævelen der havde ført Dem hertil?

Absolute. Og hvad svarede Du?

Sag. O, jeg spiste ham af med en Lagn; jeg bukker ikke saa høje, hvad jeg haade; men var De kun rolig, han fik ikke Sandheden at vide. Men, med Forlov, — for at undgaae ubehagelige Fejlstagelser isfremtiden, vilde jeg nok lidt mere beskæmt have at vide, hvad det nu egentlig skal være, som har foranlediget vor Rejse hertil; saa kan der dog komme lidt Sammenhæng i vore Opspind. — Sir Anthony's Tjenestefolk vare ellers meget nysgjerrige, meget nysgjerrige!

Absolute. Du har dog vel ikke sagt dem Noget?

Sag. Nej, ikke et Ord. Herre, ikke et Ord. Det er jo rigtignok sandt, at Thomas Rudst, paa hvis Tavshed man forresten kan stole. . .

Absolute. Gudstød! Du har dog vel ikke betroet ham Noget?

Sag. Nej, Herre, — nej — nej — ikke et Ord. Han var jo rigtignok noget nysgjerrig; men jeg bar mig fiffigt ad, forbanded fiffigt! „Min gode Thomas“ sagde jeg — De veed, man siger altid „min gode“ til sine Underordnede — „min Herre er kommen til Bath for at hverve“; ja, for at hverve, sagde jeg, men hvad enten det nu er Menneſter eller Stemmer — som De nok veed — saa kommer det hverken ham eller nogen Anden ved.

Absolute. Hverve? aa ja, det gaaer an; lad det da blive derved.

Sag. Ja! Herre, det er en ypperlig Idee. Men for nu at gjøre Sagen sandsynlig, fortalte jeg Thomas, at Deres Velbaarenhed allerede havde hvervet fem affledigede Portiers, syv Dyrtiere under Cavalder og 13 Marqueurer.

Absolute. Dumrian! Du skal aldrig sige mere end Du har nødig.

Sag. Om Forlæbelse, Herre, om Forlæbelse! men, med Forlov, en Lagn duer ikke, med mindre man behørig understøtter den. Naar jeg trækker Verier paa min Opfindsomhed til en god, courant Lagn, saa besørger jeg selv baade Endossement og Verel.

Absolute. Jaja, men pas blot paa, at Du ikke skader Din Credit ved at tilbyde for megen Sikkerhed. — Er Hr. Faulkland kommen hjem igjen?

Sag. Han er ovenpaa for at klæde sig om.

Absolute. Veed Du, om han har erfaret Sir Anthony's og Grafen Melvilles Ankomst?

Sag. Det har han neppe; thi siden han kom hjem, har han ikke talt med Andre end sin Kammergjener. Men det forekommer mig, at jeg hører ham komme ned.

Absolute. Gaa og siig ham, at jeg er her.

Sag. Ja, Herre, (idet han gaaer:) men, med Tilladelse, hvis Sir Anthony skulde komme, vil De da være saa god at erindre, at vi ere her for at hverve?

Absolute. Det skal jeg nok.

Sag. Og for mit gode Navn og Ryktes Skyld vilde jeg bede Deres Velbaarenhed om at lade et lille Ord falde om Porteurerne og Dyrtierne; jeg vil betragte det som en stor Gavn. . . thi stjødnt det aldrig generer mig at lyde for at bevise min Herre en Tjeneste, saa trykker det dog Ens Samvittighed at blive greben deri.

(gaaer).

Absolute. Nu skal jeg tage min lunefulde Ben lidt i Skole. Hvis han ikke veed, at hans Forlovede er her, vil jeg drille ham lidt, inden jeg fortæller ham det.

Andet Optrin.

Absolute. Faulkland.

Absolute. Velkommen tilbage til Bath, min Ven; det kan man kalde at være punktilig.

Faulkland. Der var Intet, som holdt mig tilbage, da jeg havde besørget mit Erinde. Na, hvad Nyt siden jeg forlod Dig? hvortledes staae Sagerne mellem Dig og Lydia?

Absolute. Uden den mindste Forandring; jeg har ikke seet hende siden vort Klammeri. Jeg venter imidlertid hvert Øjeblik at faae Bud fra hende.

Faulkland. Hvorfor overtaler Du hende ikke til at løbe bort med Dig?

Absolute. Hvadsfornøget? og miste 3 af hendes Formue? det glemmer Du, min Ven. Nej, deriil kunde jeg for længe siden have bragt det med hende.

Faulkland. Men hvorfor bliver Du ved at spille Komedie med hende? dersom Du er fittet paa hende, saa fri i Dit virkelige Navn hos Tanten og skriv til Sir Anthony, og bed om hans Samtykke.

Absolute. Gaa sagte, min Ven, saa sagte! thi, stjødnt jeg er overbevist om, at Lydia vilde løbe bort med mig som Fændrik Beverley, saa er jeg paa ingen Maade vis paa, at hun vilde have mig, naar hun fik at vide, at jeg har en god Formue ibente, og allermindst, naar vi først skulde have Familiens Samtykke, og naar Brylluppet skulde gaae for sig med de sædvanlige, profaiske Formaliteter. Nej nej, jeg maa gradviis forberede hende paa denne Opdagelse og gjøre mig uundværlig for hende, før jeg vover det. — Men Faulkland, Du spiser da sammen med os i Hotellet idag?

Faulkland. Nej, det kan jeg virkelig ikke; jeg er ikke oplagt til at være i Selskab.

Absolute. Du fortiente, at jeg skulde bryde med Dig. Der er jo intet Udførmme med Dig og Din Kjerlighed! elsk dog som en Mand!

Faulkland. Jeg tilskaaer gjerne, at jeg i det Punkt...

Absolute. Speil Dig i mig! jeg giver jo ogsaa en Elfers Rolle, og deriil en romantisk Elfers! men derfor slæber jeg ikke evig og altid paa et heelt Læs Tvind, Haab, Frygt, Ønster og andet saadant Tyldegods for en Landsbyppiges Hjerne!

Faulkland. O, Jack, hos Dig ere ikke Hjerte og Sjæl knyttede uløseligt til en og samme Pige; Du spiller et højt Spil, men taber Du, vover Du en ny Indsats. Jeg derimod har sat min hele Lykke paa et eneste Kort, og er jeg uheldig, taber jeg Alt.

Absolute. Men i Guds Navn! hvad Grunde har Du da til at ængste Dig, Du Grillenfanger?

Faulkland. Grunde, siger Du? store Gud! har jeg ikke Grunde i tusindvis! jeg ængster mig for hendes Humeur, hendes Sundhed, hendes Liv; hun tager sig maaskee min Kraværelse nær; hendes Længsel efter min Tilbagekomst, hendes Ængstelse for mig nedtrykker maaskee hendes blide Sind; og saa hendes Helbredstilstand — giver hver Time paa Dagen mig ikke Grund til at ængste mig for den? regner det, bliver hun maaskee forstjålet; blæser det, angribes maaskee hendes Nerver; Middagssolens Barme, Aftenens Dug udsætte maaskee hendes Liv for Fare — hendes Liv, som ene giver mit sit Værd! o, Jack, naar omme og flintfældende Sjæle ere flettede fra hinanden, er der ingen Sty paa Himlen, ikke en Bevægelse af Elementerne, ikke den svageste Lufning, som jo antyder, at de Elskende have Grund til at ængste sig.

Absolute. Ja, men det slaaer os jo frit for at forstaae disse Antydninger eller ikke, det er just Tingen. — Naar Du nu var overbevist om, at Julie var rask og vel tilmode, saa vilde Du altsaa være fuldkommen tilfreds?

Faulkland. Jeg vilde være usigelig lykkelig; det er det Æneste, jeg ængster mig for.

Absolute. Saa kan jeg ibast helbrede Dig: Frøken Melville er fuldkommen rask og i dette Øjeblik her i Bath.

Faulkland. O, Jack! Du narrer mig!
Absolute. Det er ikke en Time siden, hun ankom med min Fader.

Faulkland. Er det virkelig Alvor?

Absolute. Jeg troede, Du kjendte Sir Anthony for godt til at blive forundret over den Sort pludselige Indsats. Men — alvorlig talt — det er som jeg siger, paa Ære!

Faulkland. O, Jack! Du er min bedste Ven! nu skal Intet paa Jorden kunne volde mig t Dødsbedes Ængstelse!

(Hag kommer).

Sag. Hr. Acres er nylig ankommen og ønsker at hilse paa Herren.

Absolute. Hvillemænd! saa maa Du blive lidt endnu, Faulkland; denne Acres hoer en Milsvej fra Sir Anthony; han vil kunne

fortælle Dig, hvoreledes Din Forlovede har haft det, siden Du forlod hende. (til Sag) Lad Hr. Acres komme!

(Hag gaar).

Faulkland. Saa han er nøje bekendt med Familien?

Absolute. Han er en intim Ven af den; Du maa paa ingen Maade gaae; hans Personlighed vil desuden mere Dig.

Faulkland. Lad gaae! der er jo Et og Andet, jeg nok gad høre lidt Bested om.

Absolute. Han er paa en Maade min Medbejler, det vil sige mit andet Jegs, thi han aner ikke, at hans Ven, Capitain Absolute, nogenstunde har seet vor fælles Tilbedste. Det er pudseerligt nok at høre ham beklage sig for mig over en vis Beverley, som er hans Medbejler, som skjuler sig saa...

Faulkland. Tys! der er han.

Tredie Optrin.

De Forrige. Acres.

Acres. Ha, min kjære Ven, min bedste Capitain, min ærlige Jack, hvor slaaer det sig? jeg er lige ankommen som Du seer.

— Min Herre, Deres ærbødigste Tjener. — Det var en Posters Fede at kjøre i, Jack, ved Pist og Hjul! jeg er rejst som en Comet med en lang Hale af Støv efter mig.

Absolute. Ja, Bob, Du er i Sandhed en excentrisk Planet; men vi vide godt, hvad det er for en Attractionskraft, som trækker Dig dertil. — Tillad mig at presentere Hr. Faulkland for Dig: Hr. Faulkland, Hr. Acres.

Acres. Det er mig en usigelig Fornøjelse, min Herre, jeg haaber, vi skulle blive nærmere bekendte med hinanden. Men, Jack, er det Hr. Faulkland, som...?

Absolute. Javist, Bob, Frøken Melvilles Faulkland.

Acres. Naa saa! — Hun og Din Fader maae være ankommen lige før mig; Du har formodentlig seet dem? — ah! Hr. Faulkland, De er sandelig en lykkelig Mand!

Faulkland. Jeg har endnu ikke seet Frøken Melville. — Jeg haaber, hun har været rask og vel tilmode i Devonshire?

Acres. Aldrig seet hende mere glad og fornøjet, aldrig i mit Liv. Ved Roser og Lillier! hun har været frisk som en Fisk.

Faulkland. Birkelig! — Jeg har dog hørt, at hun skal have været lidt upaselig.

Acres. Falsk, min Herre, falsk, bare sagt for at ærgre Dem; det Mødsatte har været Tilfældet, det forskifrer jeg Dem.

Faulkland. Der seer Du, Jack, hvor meget bedre hun er faren end jeg! jeg har næsten været syg af Ængstelse.

Absolute. Er Du nu vred paa Din Forlovede, fordi hun ikke har været syg?

Faulkland. Bist ikke, Du misforstaaer

mig; Skøndt en lille Upaseligbed just ikke er en unaturlig Følge af Adskillelse fra den, man elsker. Siig mig oprigtigt — er der ikke noget Ufjærligt i denne robuste, følelseløse Sundhed?

Absolute. Jovist, det var meget ufjærligt af hende at være rask i Din Fraværelse.

Acres. God Lejlighed Du har, Jack.

Faulkland. Men De sagde, at Frosen Melville havde været saa overordentlig rask; saa har hun formodentlig været munter og lystig? altid i godt Lune, ikke sandt?

Acres. Munter og lystig! hun har, danset mig! været Ballernes Dronning overalt; saa livlig og underholdende; altid vittig og i godt Humeur!

Faulkland. Seer Du, Jack, seer Du? o, Fruentimmerne besidde en vis naturlig Lystighed, som Intet kan faae Bugt med! hvor er det muligt? hun fornøjet — og jeg borte!

Absolute. Hold dog engang op, det er altfor galt! for et Djævlisk siden var Du jo kun bange for, at hun ikke skulde have været fornøjet.

Faulkland. Men, Jack, har jeg været den, der gav den lystige Tone an i Selskaberne?

Absolute. Nej, det har Du sandelig ikke.

Faulkland. Har jeg været livlig og munter?

Absolute. Nej, paa Acre, jeg friskender Dig.

Faulkland. Har jeg bestandig været vittig og i godt Lune?

Absolute. Nej, min Tro om Du har; Du har, oprigtigt talt, været forbandet fjædelig.

Acres. Hvad er der ivesen med Hr Faulkland?

Absolute. Han ytrer kun sin Tilfredshed over at høre, at Julie har været saa rask og fornøjet; det er det Hele, ikke sandt Faulkland?

Faulkland. Det fornøjer mig særdeles meget — ja, javist, hun har et lykkeligt Sind.

Acres. Ja, om hun har! og saa er hun saa dannet, har saa klar en Stemme, spiller saa yndigt paa Klaveer, er saa stor en Mester i det Høje og det Dybe, det giennemtrængende Stærke, det Numlende og det Hvilende! ved Roder og Pavser! hvor vidtrede hun ikke dejligt ved Madam Pianos sidste Concert!

Faulkland. Der seer Du igjen! hvad siger Du nu dertil? — Nu hører Du jo, at hun har moret sig og sunget — hun har ikke offret mig en Tante!

Absolute. Passiar, Mennecke! Musf er jo Raring for Kjærlighed.

Faulkland. Jaja, det kan jo være. — Men siig mig Hr. — hvad Pøffer er det

nu, han hedder? — huffer De ikke, hvad det var for Sange, Frosen Melville sang?

Acres. Ikke saa nøje, ikke saa nøje.

Faulkland. Uden Tvivl var det lutter rørende, smukke melantolste Melodier, som f. Ex. — De erindrer maaskee denne: »Langt fjernet fra min Sjæls Tilbeder»?

Acres. Nej, den var det ikke.

Faulkland. Eller: »Bister, I blide Vinde! vister, I blide Vinde!»?

Acres. Nej, langt fra, langt fra; — men nu huffer jeg en af dem: »Mit Hjerte er mit, og min Billie er fri.» —

Faulkland. O, Daare, som jeg var, at knytte hele min Lyfflighed til et saa letsin-digt Væsen! Gudsod! at gaac saaledes omkring og syngre i alle Selskaberne! at væge sit letsinde Hjerte med lystige Viser! hvad siger Du dertil, Jack?

Absolute. Ikke Andet, end at det skulde glæde mig at høre om min Forlovede, at hun havde været ligesaa munter.

Faulkland. Ja, ja, javist, jeg græmmer mig jo heller ikke over, at hun har været fornøjet; det glæder mig tværtimod, jeg ønsker ikke, at hun skulde have været syg eller bedrøvet — men jeg synes blot, at et sympatiserende Hjerte netop burde have givet sig tilkiende i Valget af sine Sange. Hun kunde gjerne have været rask med Maade og saa at sige vemodig glad; — men det aner mig, at hun ogsaa har danset.

Acres. De taler om at danse?

Absolute. Min Ven Faulkland siger, at hans Forlovede danser ligesaa smukt som hun synger.

Acres. Ja Skam gjør hun det. Paa vort sidste Bæddelselsbal...

Faulkland. Seer Du, seer Du? jeg sagde det nok! o, huu kommer sig fortræffeligt i min Fraværelse. Hun danser! — Hendes Følelser maae have været mine ganske modsatte; jeg har været bekymret, tavs, tanksuld, har holdt mig hjemme, har havt Græmmelse om Dagen og søvnløse Nætter; hun derimod har svalget i Sundhed, Lystighed, latter, Sang og Dans! o, den fordømte Lefværdighed!

Absolute. Prostituer Dig dog for Guds Skyld ikke, Faulkland. Om hun ogsaa har danset, hvad gjør saa det? Selskabslivet gjør det jo ofte til en Pligt.

Faulkland. Nuvel, nuvel, jeg skal styre mig — det er maaskee, som Du siger — for Formens Skyld. Men jeg synes, Hr. Acres, at De roste den Anstand, hvormed Frosen Melville danser Menuet, ikke sandt?

Acres. Ja, den indstaaer jeg for; men jeg vilde egentlig tale om hendes Country-Dans; dem danser hun. Guden laaer Entrecats! med en saadan Air!

Faulkland. For en Ulyffe! forsvær det, Absolute; hvorfor forsværer Du det ikke? — Country-Dans, Balis og Riil! kan man nu

bebrejde mig Noget? — Jeg kunde have tilgivet hende en Menuet, det skulde jeg ikke have taget mig nær; men Country-Dandse! jeg kunde endog have tilgivet hende, at have figureret i en Cotillon, det troer jeg, at jeg kunde have tilgivet hende; men at lade sig trække omkring som en Abekat en heel Aften igjennem; at lade sig begramse af en Sværm pyntede og forelskede Lapse; at gjøre Pas som en Beriberheppel o, Zack, en virkelig bly og fiintfølende Kvinde vilde aldrig træde en Country-Dands med nogen Anden end sin Forlovede, og, selv i dette Tilfælde, burde de øvrige Par være hendes Dnker og Tanter!

Absolute. Naturligvis! Bedstefædre og Bedstemødre!

Faulkland. Selv om der kun er en Eneste i de Dandsendes Rækker, som har en ureen Tanke, saa vil denne dog udbrede sig som en Smitte: Pussen vil slaae stærkere under Milens velslygte Berøgelser, Lusten vil blive opfyldt af utaalmelige Elstorsfus, og Kjærlighedens Lue vil som en electrisk Gnist gjennefare hvert Led i Kjæden. — Jeg maa nu forlade Dig; jeg tilstaaer, at jeg er bleven noget varm — naar blot den forbømte Labau ikke har mærket det! (Vil gaae.)

Absolute. Bliv dog lidt endnu og tag Fr. Acres for hans gode Efterretninger.

Faulkland. Gid Fanden havde baade ham og hans Efterretninger! (Gaaer.)

Sjerde Optrin.

Absolute. Acres.

Absolute. Ha ha ha! skæls Faulkland! det er ikke fem Minuter siden, da »Intet paa Jorden mere skulde kunne volde ham et Dieblis Engstelse!«

Acres. Fr. Faulkland blev da ikke vred, fordi jeg roste hans Forlovede?

Absolute. Jeg troer, han blev lidt flinset, Bob.

Acres. Nei virkelig? Ha ha! flinset paa mig? det er ypperligt!

Absolute. Der er da ikke noget Forunderligt i det, Bob; Du kan være vis paa, at Dit livlige, yndesfulde Bæsen, Dine insinuante Manerer ville sætte adskillige Hjertes i Brand her.

Acres. Na Glas! ha ha! sætte Hjertes i Brand! ha ha ha! — Men Du veed da, at jeg ikke længer er fri? — Min kjære Lydia har lagt Beslag paa mig. Ude paa Landet kunde hun ikke udstaae mig, fordi jeg gik saa smagløst klædt; men, ved alle Fryndser og Kvastier! her skal jeg gribe Tingen anderledes an. Nu har min gammelbogs Moder ikke længer Noget at sige — og nu skulle mine gamle Klæder faae at mærke, hvem der er Perre. Min Jagtfrakke kasterer jeg frist-

væk; Stindbuxerne giver jeg Rejsepas — Mit Haar har allerede i nogen Tid været under Dresfur.

Absolute. Nei?

Acres. Jo — Sideskrokkerne ere rigtignok lidt stridige, men Baahaaeret er desto søjeligere.

Absolute. Ja, Du vil snart gjøre Fremstridt.

Acres. Det skulde jeg ogsaa mene; og kan jeg saa faae fat i denne Jændrik Beverley — Gudsbød! han skal, kisse mine Pi-stoler! faae at mærke, hvad jeg er bleven for en Karl!

Absolute. Talt som en Mand, Bob! — Men, med Forlov, jeg synes, Du har en egen, ny Maade at bande paa?

Acres. Ha ha! naa, saa Du har bemærket det? det er meget fiint, ikke sandt? — Jeg har dog ikke selv fundet paa det; men en Landeværns-officeer, en meget belast Mand, sagde mig engang, at der ikke var nogen Mening i de almindelige Eder, og at det kun var deres Ude, som holdt dem i Hævd; thi, sagde han, de Gamle noiedes aldrig med en Ed eller saa, men pleiede at sværge ved Jupiter, ved Bacchus, ved Mars, ved Venus eller ved Pallas, alt efter som Meningen fordrebe det, og min gode Major meente derfor, at Eden først var, hvad den burde være, naar den var et Ekko af Meningen; det kaldes refererende Eder — ha ha! er det ikke fiint, hvad?

Absolute. Meget fiint og meget originalt, og jeg tvivler ikke paa, at de gangse Eder ville blive fortrangte.

Acres. Det ville de! de mest afholdte Udtryk høre lidt efter lidt op at blive brugte; sgu'erne synge paa deres sidste Vers.

Jag (kommer ind). Der er en Herre, som ønsker at tale med Dem. Skal jeg vise ham op i Dagligstuen?

Absolute. Ja, det kan Du.

Acres. Nu maa jeg afsted.

Absolute. Stop lidt! hvem er det, Jag?

Jag. Deres Fader.

Absolute. Din Lommel! hvorfor viste Du ham da ikke strax herop? (Jag gaaer.)

Acres. Du har ventelig Forretninger med Sir Anthony. Jeg venter Brev fra Fru Malaprop; jeg har ogsaa sendt Bud til min kjære Ven Sir Lucius O'Trigger — altsaa: farvel, Zack! vi træffes da i aften? saa ville vi drikke min lille Lydia's Staal i en Flaske Champagne.

Absolute. Det skal jeg med Fornøielse. (Acres gaaer.)

Femte Optrin.

Absolute. Strax efter Sir Anthony.

Absolute (alene). Naa, nu vanter der da en faderlig Præken. Jeg haaber, at han ikke

har hørt, hvorfor jeg er kommen hertil. — Gud give dog, at Podagraen havde holdt ham fangen i Devonshire! (Sir Anthony kommer.) Hvor det glæder mig, at see Dem her; De seer saa rask ud! Deres pludselige Ankomst til Bath gjorde mig ængstlig for Deres Sundhed.

Sir Anthony. Ja Du var vist grumme bange, Jack! — Du er kommen hertil, for at bverve, ikke sandt?

Absolute. Jo, jeg er her i Tjenesteanliggender.

Sir Anthony. Nu, det glæder mig at see Dig, skøndt jeg ikke ventede det, thi jeg havde netop isunde at skrive til Dig angaaende en lille Forretnings sag. Jeg har nemlig i længere Tid gaaet og tænkt paa, at jeg bliver gammel og svag, og at jeg formodentlig ikke spæderlig længe endnu vil være Dig tilbyrde.

Absolute. Jeg beder meget om Forlædelse; men jeg har aldrig set Dem stærkere og raskere end nu, og jeg beder Forherre slædig, at De maa vedblive at være det.

Sir Anthony. Jeg haaber af ganske Hjerte, at Dine Bønner maae blive høre. — Nu da, Jack! jeg har i længere Tid tænkt paa, at jeg, efter som jeg er saa sund og stærk, maa see endnu i lang Tid vil vedblive at være Dig tilbyrde. Jeg indseer godt, at Dine Indtægter, tilligemed hvad jeg hidtil har sendt Dig, maae have været en utilstrækkelig Sum for en rask Knekt som Du.

Absolute. De er altfor god.

Sir Anthony. Nu er det mit Ønske, at min Dreng, endnu mens jeg lever, skal gjøre Figur i Verden. Jeg har derfor besluttet med eet Slag at sætte Dig i en uafhængig Stilling.

Absolute. Deres Godhed overvælder mig.

Sir Anthony. Det glæder mig, at Du paastjønner den; om et Par Uger skal Du være Herre over et stort Gods.

Absolute. Mit fremtidige Liv maa vise min Taknemmelighed; jeg kan ikke udtrykke min Beundring for Deres Gædelmodighed. Jeg haaber dog, at De ikke ønsker, jeg skal forlade Armeen.

Sir Anthony. Det maa Din Kone afgjøre.

Absolute. Min Kone?

Sir Anthony. Javist, Din Kone; har jeg maa see glemt at omtale hende for?

Absolute. De har aldrig sagt mig et Ord om hende.

Sir Anthony. Gillebød! hun bør dog ikke forglemmes. Ja, seer Du; den uafhængige Stilling, jeg omtalte, skulde Du opnaa ved et Giftermaal; Formuen er belemret med en Kone; men jeg kan ikke troe, at det kan gjøre nogen Forskiel.

Absolute. De forbyrder mig.

Sir Anthony. Hvad Djæveln gaaer der

nu af Dig? Du var jo nylig Taknemmeligheden og Højeligheden selv.

Absolute. Det var jeg. De talte til mig om Uafhængighed og Formue, men ikke et Ord om en Kone.

Sir Anthony. Ja, hvad Forskiel gjør ogsaa det? Gudsbød! naar Du tager imod Godset, maa Du ogsaa tage imod den levende Besætning.

Absolute. Hvis min Lykke er Prisen, saa beder jeg om Tillædelse til at afslaae Kjøbet. — Sig mig idetmindste, hvem det er?

Sir Anthony. Hvad kommer det Dig ved? lov Du mig blot at elske og at ægte hende.

Absolute. De forlanger Formueget. Hvor kan De fordrø, at jeg skulde elske en Dame, jeg ikke kender.

Sir Anthony. Mig forekommer det meget mere urimeligt af Dig at gjøre Indvendinger mod en Dame, Du ikke kender.

Absolute. Da maa jeg sige Dem reent ud, at jeg elsker en anden; mit Hjerte er fængslet til en Engel af en Pige!

Sir Anthony. Saa vær saa god at lade det sende en Undskyldning; det gjør det meget ondt, men Forretninger hindrer det i at gjøre sin Opvartning.

Absolute. Men jeg har svoret hende helleske Løfter.

Sir Anthony. Lad hende løse Dig fra Dem; lad hende afslaae fra Dem; de ere ikke værd, at Du skulde indløse dem. Desuden formoder jeg, at Du til Gjengæld har Englands Løfter; saa gaaer det jo lige op.

Absolute. De maa undskyldte, at jeg een Gang for alle siger Dem, at jeg ikke kan adlyde Dem heri.

Sir Anthony. For nu, Jack, jeg har længe hørt paa Dig med Taalmodighed, jeg har været rolig, ganske rolig; men vogt Dig! Du veed, jeg er Højeligheden selv, naar man ikke gjør mig imod; der er Ingen saa let at lede som jeg, naar jeg kan faae min Billie; men gjør mig blot ikke rasende!

Absolute. Jeg maa gjentage det: i det Punkt kan jeg ikke adlyde Dem.

Sir Anthony. Saa Gud fordomme mig, hvis jeg nogensinde igjen talter Dig Jack!

Absolute. Dersom De blot vilde høre mig...

Sir Anthony. Jeg vil ikke høre et Ord, ikke et eneste Ord! vil Du give mig Dit Løfte, saa nik blot; men det siger jeg Dig, Jack, at hvis Du ikke gjør det, saa...

Absolute. Hvorledes? skulde jeg love at ægte — maa see et gammelt Ulyste!

Sir Anthony. For Gandsen! hun skal være saa styg som det befinder mig; dersom hun havde en Puffel paa hver Skulder, dersom hun var stiv som Taarnet i Pisa, dersom hun havde en Hud som en Mumie og et Ekhjær som en Jøde — ja, dersom hun saae saaledes ud, siger jeg, saa skulde Du

alligevel forelske Dig i hende og sidde oppe hele Nætter for at skrive Sonetter om hendes Skønhed!

Absolute. Det kan man kalde Fornuft og Maadeholdenhed!

Sir Anthony. Ingen Snydigheder, min Dreng, ingen Abfattetstreg.

Absolute. Jeg har sandelig aldrig været mindre oplagt til at gjøre Løjer.

Sir Anthony. Ja, Snak har vi nok af! jeg veed, at Du leer i Skægget, at Du vil grine af mig, naar jeg er gaaet.

Absolute. Jeg troer at kjende mine Pligter bedre.

Sir Anthony. Ingen Hidsigthed! var saa god, ingen Hidsigthed! derved kommer Du ingen Vej med mig!

Absolute. Jeg kan forsikre Dem, at jeg aldrig har været mere folkblodig.

Sir Anthony. Jovist! Du er indvendig Fyr og Flamme! jeg veed det, Din Fylder; men det gaaer ikke.

Absolute. Men det er dog for galt!

Sir Anthony. Saa, nu bryder det løs! kan Du ikke være ligesaa folkblodig som jeg? hvad Djæveln fører Hidsigthed til? — See, nu griner Du igjen! opir mig ikke! — Men Du stoler paa min blide Karakter, det gjør Du; Du stoler paa min Godmodighed, laa Dig alligevel iaagt! selv en Engels Taalmodighed faaer tilsidst Ende. — Men hør nu; jeg giver Dig sex og en halv Time til at tænke derpaa; hvis Du da ubetinget samtykker i at gjøre Alt, hvad jeg forlanger, saa vil jeg maaſkee endnu med Tiden kunne tilgive Dig; hvis ikke, saa vov ikke at leve paa den samme Hemisphære som jeg; ellersaa Dig ikke til at indaande den samme Luft eller at blive bestraalet af det samme Lys som jeg! jeg fratager Dig Din Besatling, jeg fornægter Dig, jeg gjør Dig arveøs — og Gud fordomme mig, hvis jeg nogensinde igjen kalder Dig Jaf!

(Gaaer.)

Sjette Optrin.

Absolute. Senere Sag.

Absolute (alene.) Blide, milde, betænksomme Fader! jeg er Deres ærbødigste Tjener! — Hvor Sir Anthony forstaaer at sige sin Mening paa en kjærlig Maade! — Jeg tør ikke sige ham Sandheden — det gaaer ikke an; — men jeg gad dog vide, hvad det er for en rig gammel Hæ, han har tiltænkt mig. — Og dog gistede han sig selv af Tilbøjelighed, ja var i sin Ungdom en lystig Broder og en dristig Galan!

(Sag kommer.)

Sag. Naa, Herre, Deres Fader er da vred tilgavns, kan De troe: en, to, tre var han nebe af Trapperne, mumlede, skjælte

og slog i Ræsværket hele Bejen! Kaffebrøgen og jeg stode ved Døren og bukkede — soup! gav han mig En over Naksen med sin Stof; bring den til Din Herre, sagde han, sparkede saa til den stakkels Stegebender, saa han slog ind i Gaarden og skjælte os Alle ud for et Evalsperiumvirat! — Ja, Herre, desom jeg var i Deres Sted og saae, at min Fader var saa ubehagelig i Omgang, vilde jeg ikke kjendes ved ham.

Absolute. Ti stille med Dine Næstlidsbeder! kom Du ikke ind for Andet? afvejen med Dig? (Stubber ham tilside og gaaer.)

Syvende Optrin.

Sag. Senere Kjøkkendrengen.

Sag (alene). Det er rigtigt! Sir Anthony har min Herre under Pidsken, min Herre er bange for at svare sin Fader — og saa lader han sin Brede gaae ud over stakkels Sag! men det er netrigt, det er uretfærdigt faaledes at hevne sig paa den Jorske den Bedste, fordi man er vred paa en Anden! det røber det værste Sind, den laveste Tænkemaade...

Drengen (kommer). Hr. Sag, Hr. Sag! Deres Herre falder paa Dem!

Sag. Naa, Din lille, stidne Hund! Du behøver ikke at brøle saadan! — den smaa-ligste Tænkemaade, den...

Drengen. Skynd Dem, Hr. Sag, skynd Dem!

Sag. Skynd Dem, skynd Dem? ja, jeg skal skynde Dig, Din næstvise Knægt! skal jeg ogsaa lade mig commandere af Dig? Din uforstammede Stegebender!

(Svarker til ham og slaaer ham, idet han gaaer ud.)

Ottende Optrin.

(Den nordre Parabeslads.)

Louise.

Louise (alene). Saa, nu faaer jeg da en ny Medbejler at føre paa min Frelsens Liste: en Capitain Absolute. Jeg vil imidlertid ikke indskrive ham, før min Pung har faaet behørig Underretning. Stakkels Acres har faaet sin Afsted, og jeg har beviist ham den sidste venlige Tjeneste, idet jeg lod ham vide, at Beberley er kommen for ham. — Sir Lucius plejer at være meget punktlig, naar han venter at høre fra sin kjære Delia, som han kalder hende; jeg begriber ikke, hvor han bliver af. Dette Bedrageri trykker forresten min Samvittighed noget; men jeg vilde ikke faae saa gode Driftpege, naar min Selt vidste, at hans gudommelige Delia er henimod de halvtreds — og sin egen Herre.

Tiende Optrin.

Louise. Sir Lucius O'Trigger.

Sir Lucius. Naa, min lille Gesandt, jeg har min Tro søgt efter Dig; jeg har ventet en god halv Time paa den søndre Paradeplads.

Louise (i en ensfoldig Tone). O Gemini! og jeg har ventet paa Deres Velbaarenhed her paa den nordre.

Sir Lucius. Saa det har Du? ja saa er det derfor, vi ikke have mødt hinanden. Det er forresten besynderligt, at jeg ikke saae Dig gaae ud, thi jeg sad og tog mig en Luur i Kaffebuset henne paa Paradepladsen, og jeg valgte med Forfæt en Plads ved Bindret for at passe Dig op.

Louise. Saa vil jeg værde, jeg gif forbi, mens De sov.

Sir Lucius. Det maa Du have gjort, og jeg drømte ikke om, at det var saa silde, for jeg vaagnede. — Men hør, min lille Pige, har Du ikke Noget til mig?

Louise. Jovist har jeg, jeg har et Brev til Dem i min Lomme.

Sir Lucius. Seer man det! jeg kunde nok vide, Du ikke kom tomhændet. Lad mig da see, hvad det kjære Brevlen siger.

Louise (giver ham et Brev). Der, Sir Lucius.

Sir Lucius (læser). "Min Herre! Kjærlighed leder os ofte til at følge et vist Instinct, som har langt større Indflydelse end hele Aars utrættelige Combinationer; og saaledes gif det mig med den Effect, hvori jeg kom ved den første superskusse Beskuelse af Sir Lucius O'Trigger." — Meget godt, meget smukt paa Vre! — "Kvindelig Blufærdighed forbyder mig at sige Mere; dog maa jeg tilføje, at det vilde foraarsage mig en overordentligt Glæde at finde Sir Lucius værdig dette mine Kjølefers sidste Criterium. Delia." — Ja, Louise, hun har min Tro Ordet i sin Magt; hun er, sandt for Herren, Dronningen for alle Ordbøger! det maatte da være Janden til Ord, som ikke fremstillede sig, naar hun vilde have fat i det, hvor fjernet det saa end laa.

Louise. Ja, Hr. Baron, men en Dame med hendes Erfaring...

Sir Lucius. Erfaring! i sit syttende Aar?

Louise. Sandt nok, Hr. Baron — men hun læser saameget, saa Herren maa forbarne sig, og det gaaer for hende som det var smurt!

Sir Lucius. Jovist, hun maa min Tro være meget belæst for at kunne skrive saaledes; og dog maa jeg tilføje, at hendes Stil er noget fri; i dette Brev lader hun for Exempel en Mængde Ord gjøre Tjeneste, som vilde blive cæserede ved alle Sessjoner i hele Christenheden.

Louise. D, Sir Lucius, De skulde bare høre hende tale om Dem!

Sir Lucius. Siig hende, at jeg skal blive hende den bedste Vgtemand paa Jorden, og ovenikjøbet give hende en Ladvittel! men vi maae have den gamle Frues Tilladelse og idethelse gjøre Alt som det hør og bør sig.

Louise. Jeg troede, Sir Lucius, at De ikke var rig nok til altid at kunne gjøre det.

Sir Lucius. Der traf Du det netop, min Pige, jeg er saa fattig, at jeg ikke engang har Naad til at begaae en slet Handling. Derfor var jeg ikke var forlegen for Penge, vilde jeg med den største Fornøjelse skjæle Din Frosken med samt hendes Formue. Her har Du imidlertid lidt til at kjøbe Vaand for, min smukke Pige, og kom saa herhen iaften, saa skal Du saae Svar paa Brevet. Saa, min Snut, nu et Kys, som skal minde Dig derom. (Kysser hende.)

Louise. Herre Gemini, Sir Lucius! saadan en Cavaleer har jeg aldrig seet før! min Frosken vil ikke kunne lide Dem, naar De er saa uartig.

Sir Lucius. Bist vil hun, Louise, netop! thi denne — hvad Pøkker er det nu, den kaldes? — denne Besædenhed er en Egenskab, som Fruentimmerne idelig rose, men som de dog ikke skjøtte om at opdag hos deres Elskere. Nej, naar Din Frosken nogensinde spørger Dig, om Sir Lucius har kysset Dig, saa skal Du svare: ja, over hundrede Gange!

Louise. Ih, men vil De da, at jeg skal lyve?

Sir Lucius. Nei, Din lille Tasse, Du skal ikke have Noget at bebrejde Dig i saa Henseende. (Vil kysse hende.)

Louise. Det er ogsaa en Skam — der kommer Nogen!

Sir Lucius. Jo, min Tro, vil jeg besrolige Din Samvittighed. (Gaaer Die paa Jag og gaaer nonnende bort.)

Tiende Optrin.

Louise. Sag.

Sag. See saa, lille Jomfru! jeg beder ydmygt om Forladelse.

Louise. Herre Gud, hvor De ogsaa forstrækker En, Sag!

Sag. De skal ikke forstille Dem, Louise; der er Ingen, som hører paa os. De spiller et dobbelt Spil med os! jeg saae Dem give Baronetten et Brev. Men min Herre skal saae det at vide, og udfordrer han ikke Sir Lucius, saa vil jeg...

Louise. Ha ha ha ha! 3 Cavalernes opvartende Cavalerer ere altid saa hidfige. Brevet var fra Fru Malaprop, Tosse — han er forelsket i Sir Lucius.

Sag. Gud, hvor dog Joff undertiden have en løjerlig Smag! jeg har nu vist over de hundrede Gange gaaet forbi hendes Bindver.

— Men hvad siger da vor unge Frøken? er der noget Bud til min Herre?

Louise. Sørgelige Tidender, Saa. Der er nu kommen en farligere Medbejler end Acres: Sir Anthony Absolute har friet for sin Søn!

Sag. Hvad fornøget, for Capitain Absolute?

Louise. Retop; jeg stod og hørte derpaa.

Sag. Ha ha ha! det er ypperligt! — Jarvel, Louise, jeg maa assistere med den Efterretning.

Louise. Ja see De kun, men sandt er det dog. Siig Deres Herre, at han ikke maa tabe Modet derfor.

Sag. Han bliver vist utrokelig!

Louise. Og paaleg ham, ikke at yppe Strid med den unge Absolute.

Sag. Vær aldrig bange for det!

Louise. Ved ham, ikke at tage sig det nær.

Sag. Vi skal nok gjøre vort Bedste.
(De gaar.)

Credie Handlung.

Første Optrin.

Den nordre Paradeplads.

Kapitain Absolute.

Absolute (Tommer ind). Sag havde dog Ret; løstelig nok ifandhed: min Fader vil tvinge mig til at ægte den selv samme Pige, som jeg har ifinde at løbe bort med! — Vor Forbindelse maa imidlertid holdes hemmelig for ham endnu en Tid, thi han gaaer altfor stormende tilværks i slige Anliggender. — Foreløbig vil jeg dog tage mine Ord tilbage; saa stæer min Omvendelse jo rigtignok noget hurtigt, men jeg vil forsikre ham, at den er desto oprigtigere. — Naa, der kommer han. Han seer Potkers gnaven ud.
(Gaaer tilside.)

Andet Optrin.

Sir Anthony. Capitain Absolute.

Sir Anthony. Nei, jeg vil hellere døe end tilgive ham! døe, sagde jeg? jeg vil leve et halvt Aarhundrede endnu for at plage ham. Hans Uforsømmethed havde nær gjort mig bidsig, da vi sidst taltes ved; han er saa lidenskabelig og stibsinnet! hvem kan han have arvet det efter? — Det er Taffen, jeg har, for at have ladet ham blive min Første-

søgte, for at have sat ham i et Regiment, da han var tolv Aar gammel, og for siden den Tid at have tilstaaet ham 50 £ aarlig foruden hans Gage! men nu er det ogsaa forbi mellem os: for mig kan han være hvis Søn han vil, jeg vil aldrig mere see ham for mine Øjne — aldrig, aldrig!...

Absolute. Nu gjælder det at sætte et Bededagsansigt op.

Sir Anthony. Bort fra mit Ansigt, Knekt!

Absolute. Jeg kommer som en angersud Synder til Dem....

Sir Anthony. En uforkammet Lømmel vilde Du nok sige!

Absolute. Nej, en oprigtigt Angrende: jeg temmer for at erkende min Forfeelse og ganske at underkaste mig Deres Billie.

Sir Anthony. Hvad vil det sige?

Absolute. Jeg er gaaet i mig selv, jeg har overvejet, jeg har taget al Deres tidligere Godhed, Klærlighed og Estergivenhed i Betragtning.

Sir Anthony. Saa det har Du?

Absolute. Jeg har ligeledes overvejet Alt, hvad det behagere Dem at sige angaaende mine Pligter, min skyldige Lydighed og Deres Myndighed.

Sir Anthony. Nu, og hvad saa?

Absolute. Saa blev Resultatet af mine Betragtninger den Bestumning at ville opoffre enhver Tilbojelselighed for at tilfredsstille Dem.

Sir Anthony. Nu taler Du fornuftigt, det er der Mening i, det er det Fornuftigste, jeg nogenstunde har hørt Dig sige. Nu vil jeg, Gud forlade mig, kalde Dig Jact igjen.

Absolute. Det glæder mig hierteligt.

Sir Anthony. Ja, min kjære Jact, saa vil jeg da ogsaa underrette Dig om, hvem Din tilkommende Kone er. Det var kun Din Lidenskabelighed og Hestighed, som hindrede mig i strax at sige Dig det. Nu skal Du see, hvor forbarset og henrykt Du vil blive — nu skal Du see! — hvad synes Du om Frøken Lydia Languish?

Absolute. Languish? er det Languisherne i Worcester-shire?

Sir Anthony. Worcester-shire? nei. Har Du aldrig seet Fru Malaprop og hendes Niece, Frøken Lydia Languish, som kom til at boe i vort Rabolab, kort før Du blev beordret til Dit Regiment?

Absolute. Malaprop? Languish? jeg mindes ikke at have hørt de Navne før. Dog — bi lidt, nu synes jeg, at jeg kan erindre — jovist, Languish, Languish, hun er skeeløjet, ikke sandt? og rødhaaret?

Sir Absolute. Skeeløjet! rødhaaret! gu er hun ej!

Absolute. Saa maa jeg have glemt — det maa være en anden...

Sir Anthony. For, Jact, hvad mener Du om en blomstrende, elstbærdig, sytten-aarig Pige?

Absolute. Hvad det angaaer, saa er det

mig fuldkommen ligegyldigt; jeg ønsker kun at gøre Dem tilpaa.

Sir Anthony. Ja, min Zæk, saadant et Par Dine! saadant et Par Dine! saa uslyldigt bli, saa blufærdigt bedste! hvis Blifte kun udtrykke og opbasse Kjærligheds-tanker! og saa hendes Kinder, Zæk, hendes Kinder, som blusse højt ved Alt, hvad hendes snakksomme Dine røbe! og saa hendes Læber, som enten smile over deres egen Hemmelighedsfuldhed, eller som bære et Udtryk af elstværdig Trods og Egenraadighed!

Absolute (affides). Jo, det er ganske rigtigt hende. Der har Du gjort Dine Sager godt, Du Gamle!

Sir Anthony. Og saa hendes Hals, Zæk! — o, Zæk, Zæk!

Absolute. Hvem af dem skal jeg saa have, Niccen eller Tanten?

Sir Anthony. Jøseløse Uhyre, jeg foragter Dig! — Da jeg var i Din Alver, vilde en saadan Beskrivelse have bragt mig til at fare afsted som en Raket. — Tanten! jo der skulde vi have det! Gudsød! da jeg løb bort med Din Moder, vilde jeg ikke for Alverden have spildt en Tanke paa saadant et gammelt, stygt Uhyre.

Absolute. Ikke engang for at behage Deres Fader?

Sir Anthony. For at behage min Fader? nei, ikke for at behage... og dog, jo, jo, hvis min Fader virkelig havde ønsket det — men det er ogsaa en anden Sag — og dog var han ikke den søjelige Fader, som jeg er.

Absolute. Det var han sikkert ikke.

Sir Anthony. Men Du er dog ikke bedrøvet over at høre, at Din Forlovede er saa smut?

Absolute. Jeg gjentager det: mit eneste Ønske er at behage Dem. Dermed vil jeg ikke sige, at jeg synes mindre godt om et Kruentimmer, fordi hun er smut; men, hvis De behager at erindre, saa lod De sør nogle Ord falde om en Puffel eller to, eet Die og flere saadanne Indsigelser, og skjøndt jeg just ikke er meget kræsen, saa tilstaaer jeg, at jeg hellere vilde have en Kone med det særvanlige Antal Lemmer og et indskrænket Quantum Aag; thi skjøndt eet Die kan være meget behageligt, saa vilde jeg ikke gierne, da Verdens Jordomsfuldhed nu engang udtaler sig for to, affectere en særegen Smag i den Retning.

Sir Anthony. Hvad Du dog er en pylegmatiske Tøse! er Du en Soldat? Du er jo en fuldkommen Munk! en ussel, søsløst Blot! — Gudsød! jeg kunde have lyst til selv at gifte mig med Pigen.

Absolute. Ganske til Deres Tjeneste; behager De at frie til Frøken Languish, saa ønsker De formodentlig, at jeg skal gifte mig med Tanten; eller hvis De skulde forandre Deres Beslutning og tage den gamle Dame,

saa er det mig det Samme, saa gifter jeg mig med Niccen.

Sir Anthony. Enten er Du en stor Hykler, eller ogsaa — men ues, jeg veed, at Din Ligegyldighed er forstilt, jeg er vis derpaa, og derfor Vokser ivold med det alvorlige Ansigt! tilstaa kun, at det ikke var sondt, hvad Du sagde, var det vel? Du har hylet, ikke sandt? jeg tilgiver Dig aldrig, hvis Du ikke har loiet og forstilt Dig.

Absolute. Det gjør mig ouden, at min Agtelse for Dem og min Pligtsølelse saaledes kunne blive misforstaaede.

Sir Anthony. Gaa Fanden ivold med Din Agtelse og Pligtsølelse! — Køl med mig; jeg skriver et Par Ord til Fru Malaprop; Du skal strax gaae hen og besøge hende og Frøken Pydia. Hendes Dine skulle være Prometheus Fattel for Dig — kom! — Jeg tilgiver Dig aldrig, hvis Du ikke er vanvittig af Denrykkelse og Utaalmodighed, naar Du kommer tilbage — og dersom Du ikke er det, saa agter jeg selv Pigen!

(De gaar.)

Tredie Optrin.

Julies Paaskædningsværelse.

Saulkland.

Saulkland. Man sagde mig, at Julie strax vilde komme tilbage; jeg kan ikke begribe, hvor hun bliver af. Hvor mit trættehjærte, utilfredse Sind forekommer min koldere Fornuft smaaligt; og dog giver jeg ikke efter for den, men viser mig tvertimod paa den uædleste Maade gnaven og lunefuldt mod dette eneste Bæsen, som jeg elsker høiere end mit Liv! jeg erkjender det — og kan dog ikke forbedre mig! — Hvor ufrømtet en Glæde straalende der ikke i hendes Dine, da vi gjen-saae hinanden? hvilken Jølelse og Varme laa der ikke i hendes Ord? — Jeg skamme mig over at synes mindre lykkelig — og dog havde jeg besluttet at modtage hende med Kulde og Bebrejdsler. Sir Anthony's Nærværelse hindrede mig i Udførelsen af mit Forsæt; men nu maa jeg have Underretning om, hvorvidt hun virkelig har været saa særdeles lykkelig i min Fraværelse. — Jeg håber hende komme, ja, jeg sender Pyden af hendes lette, svævende Gang, naar hun veed, at hendes utaalmodige Saulkland tæller Minuterne, til hun kommer.

Fjerde Optrin.

Saulkland. Julie.

Julie. Jeg havde ikke haabet at see Dig saa snart igjen.

Saulkland. Kunde jeg lade mig nøje med den første Beskøftelse, som tabte sin Hjerteslighed, da en tredje Person var tilstede?

Julie. O, Saulkland, Din Venlighed gjør mig nu saa lykkelig, at jeg ikke vil tænke paa den Kulde, hvormed Du modtog mig.

Saulkland. Det er Indbildning, Julie, jeg var lykkelig ved at gjensee Dig, ved at see Dig saa vel. Jeg havde jo vel ingen Grund til at vise mig kold imod Dig?

Julie. O, nej; men der er dog Noget, Du har taget mig ilde op; Du maa ikke fortælle, hvad det er.

Saulkland. Rubel, jeg vil tilsaae Dig, at min Glæde over at høre Eders Røbe Aeres fortælle, at Du var rask og ankommen hertil, blev noget formindsket, da han fortæller vidt og bredt om det lykkelige Lune, hvori Du havde været i Devonshire, om Din Munterhed, Din Sang, Din Dans og jeg ved ikke selv hvad Mere; thi min Karakter er nu engang saaledes, Julie, at jeg vilde bestrænge ethvert Dieblisk Glæde under Din Fraværelse som et Brud paa min Trofasthed.

Julie. Skal jeg da aldrig kunne opføre at bebrejde Dig denne pinlige, smaalige Lunefuldhed? kan en saadan Dumrians løse Udsagn røkke Din Tro paa min prøvede Kjærlighed?

Saulkland. Det kan den ikke, Julie, nej, nej — naar Du blot har været lykkelig, vil jeg ogsaa være det. Men siig mig blot, at det ikke var af Omgivelser, at Du sang; siig, at Du tænkte paa Din Saulkland, medens Du dansede.

Julie. Jeg kan aldrig være lykkelig, naar Du er borte. Paatager jeg mig en tilfreds Mine, saa er det kun for at vise Verden, at jeg ikke tvivler om Din Trofasthed; havde jeg vist mig bedrøvet, vilde det have givet onde Tungen Noget at tale om. Tro mig, Saulkland, det er ikke min Hensigt at gjøre Dig Bebrejdelser, naar jeg siger, at jeg ofte har skult min Sorg under Smil, for at ikke mine Venner skulde gjætte, hvem det var, som ved sin Uvenlighed var Skyld i mine Taarer.

Saulkland. Du har altid været Godheden selv imod mig; jeg maatte være et Uhyre for at kunne være den svageste Tvivl om Din uroftelige Trofasthed.

Julie. Jeg anseer det ogsaa som en Umulighed, at Du skulde kunne gjøre det; men skulde jeg desuagtet nogensinde give Dig den svageste Grund til at troe min Kjærlighed i mindste Maade svækket, maatte jeg da evig blive anført som et Exempel paa Letfærdighed og nedrig Uafnemmelighed!

Saulkland. O, Julie, dette Ord fjærer mig i Hjertet! gid jeg intet Krav havde paa Din Uafnemmelighed! — Prøv Dit Hjerte, Julie; maaskee har Du antaget et altfor tafnemmeligt Hjertes varme Tølselser for Kjærlighed.

Julie. For hvilke Fortrin vil Du da, at jeg skal elske Dig?

Saulkland. For intet Fortrin; at staa mig for et Aands- eller Legemsfortrins Skyld vilde kun være at agte mig. Og hvad mit Udvortes angaaer, saa har jeg ofte ønsket, at jeg var en Banstabning; jeg kunde da være forvisset om, at jeg ikke skyldte det Jere nogen Deel i Din Kjærlighed.

Julie. Naar Naturen har begabet en Mand med Skønhed, burde han lide deraf og ansee den som ilde anbragt. Jeg har seet Mand, der i dette ubetydelige Punkt maaskee stode over Dig; men mit Hjerte har aldrig følt, hvad kun Dinene saa.

Saulkland. Det er nu atter ikke smukt af Dig Julie; jeg bryder mig kun lidt om det Jere hos en Mand, men hvis Du elskede mig som jeg ønsker det, saa vilde Du, selv om jeg var hæsliq som en Morian, finde mig smukkere end enhver Uden.

Julie. Jeg seer, Du har besluttet at tage Altting ilde op. Det Baand, min salig Fader har knyttet imellem os, giver Dig flere end en Elskers Rettigheder.

Saulkland. Der, Julie, vækker Du paany Forsvillinger, som være og reskædiggjøre mine Tvivl. — Jeg ønsker ikke dette Baand løst — nej — jeg er stolt af at være bunden. — Men — maaskee det ene er Din dybe Agtelse for vor høitidelige Pagt, der har tvunget Din Tilbøjelighed, som maaskee ellers vilde have gjort et heldigere Valg. — Hvad bærer mig for, at jeg vilde verblive at være Gjensand for Din bestandige Kjærlighed, hvis Du endnu var fri?

Julie. Saa prøv mig da. — Lad det Skæde være usæet — mit Hjerte vil ikke derfor føle sig friere.

Saulkland. Seer Du! hvor begjærlig Du er efter Din Frihed! hvis Du virkelig elskede mig trofast og inderligt, vilde Du ikke give Slip paa mig, om jeg end ønskede det.

Julie. Hvor Du martrer mig! jeg kan ikke udholde det!

Saulkland. Det er ikke min Hensigt at bedrøve Dig. Fordt jeg mindre af Dig, vilde jeg ikke forarsage Dig et bekymret Dieblis. Men hør mig: al min utaalmodige Tvivlen hidrører fra min Kjærlighed. I Kræntimmer ere ikke vante til at vurdere og skjelne imellem de forskellige Aarsager til Eders Tilbøjelighed, og derfor blive Foruustens, Uafnemmelighederens eller den barnlige Pligtfølelses kolde Indskydselser ofte misforstaaede og taagne for Hjertes Stemme. Jeg vil nødig fremhæve mig selv, men jeg maa dog tilsaae, at hvort min Alder, Person eller Karakter ere saaledes, at de skulde opvække Uvillie; mine Formuesomstændigheder ere saa gode, at enhver Dame kunde agte mig uden at blive beskyldt for Letfærdighed.

Julie! naar Kjærligheden saaledes faaer